

РЕШЕНИЕ № 6

Гр.Сливен, 03.02.2016 год.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СЛИВЕН в публично заседание на деветнадесети януари две хиляди и шестнадесета година в състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: ДЕТЕЛИНА БОЗУКОВА

При участието на секретаря Н.Й. и при участието на прокурор като разгледа докладваното от административния съдия Детелина Бозукова адм.дело № 373 по описа за 2015 год. на Административен съд гр.Сливен, за да се произнесе съобрази следното:

Производството е по реда на [чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/](#) във връзка с чл.40 ал.1 от Закон за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на Й.А.Н. *** срещу Решение № УРИ 343004-20 от 04.11.2015г. на Директора на ОД МВР Сливен, с което не е предоставена информация за трите имена на ръководителите на сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР Сливен за периода 2000г.-2015г. В жалбата и допълнението към нея се твърди, че отказът за предоставяне на исканата информация, обективизиран в оспореното решение, е нищожен, алтернативно незаконосъобразен. Исканата информация не представлявала лични данни по смисъла на Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/. Моли съда да отмени решението и върне преписката на органа за ново произнасяне. В с.з. оспорващия не се явява и не се представлява. В писмено становище, подадено от пълномощник – адв.А. К.- САК, поддържа жалбата. Претендира разноски.

Ответникът - Директор на ОДМВР Сливен не изпраща представител и не изразява становище.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по Заявление рег. № 812104-79/26.10.2015 г., с което Й.А.Н., журналист от в-к „К“ е поискал от Министъра на вътрешните работи да му предостави информация относно трите имена на лицата, които са били ръководители на отделите/секторите „Пътна полиция“ за всички областни дирекции на МВР за периода 2000г.- 2015г., която информация да му бъде предоставена под формата на справка на хартиен носител.

С писмо рег.№ 8121р-38543/29.10.2015г. заявлението, подадено от Й.Н. е препратено на основание чл.32 от ЗДОИ на Директора на ОД МВР Сливен, където е заведено с вх.№ 343004-19/03.11.2015г.

С Решение № УРИ 343004-20/04.11.2015г. Директорът на ОД МВР Сливен не е предоставил исканата информация за трите имена на ръководителите на сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР Сливен за периода 2000-2015г.

За да откаже достъп до обществена информация административният орган на основание ЗДОИ е приел, че исканата информация представлява лични данни за трети лица по смисъла на Закона за защита на личните данни и няма дадено съгласие от тях за предоставяне на тези данни. Решението е изпратено за връчване на Й.Н. с писмо с обратна разписка на 04.11.2015г. и по преписката не се съдържат данни кога е връчено на лицето.

При така изложеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното: Жалбата, като подадена от надлежна страна, в законоустановения срок и срещу акт, подлежащ на оспорване е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Решението, с което не е предоставена исканата информация е изготвено от компетентен орган, съгласно [чл. 3 от ЗДОИ](#), в предписаната от закона форма и е мотивирано, следователно не е нищожно.

Настоящият съдебен състав приема, че отказът за предоставяне на информация е постановен в противоречие с материалноправните норми и с целта на закона.

По дефиницията на [чл. 2, ал.1 от ЗДОИ](#) "обществена информация" е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти.

Понятието "обществена информация" следва да бъде възприемано като сведение, знание за някого или нещо, свързано с обществения живот в страната. Тази обществена информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Така както е формулиран предметът в заявлението, съдът приема, че търсената информация е обществена и е служебна по смисъла на [чл. 11 от ЗДОИ](#) - такава, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации.

Основанията за отказ да се предостави исканата информация са изброени в нормата на [чл. 37, ал.1 от ЗДОИ](#), като в случая административният орган, въпреки че не е посочил изрично, се позовава на [чл. 37, ал.1, т. 2 от ЗДОИ](#) и се мотивира с липсата на съгласие на лицата, чиито интереси се засягат от исканата информация. В случая органът е приел, че се касае за обществена информация, но е налице основанието за отказ, посочено в [чл. 37, ал. 1, т. 2 от ЗДОИ](#) / ред. ДВ бр.104/2008г. относима към датата на подаване на заявлението и произнасянето на органа/. Съгласно цитираната разпоредба основание за отказ за предоставяне на обществена информация е налице, когато достъпът засяга интересите на трето лице и няма негово изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес. В настоящият случай обаче доказателства, че такова съгласие е искано от лицата не са представени по делото, въпреки че с писмо УРИ 343000-11426/24.11.2015г. са депозираны документите и материалите, представляващи административната преписка. Анализът на цитираната по-горе разпоредба задължава съответния орган, когато исканата обществена информация се отнася до трето лице и е необходимо неговото съгласие за предоставянето ѝ, да се поиска изричното писмено съгласие на третото лице в 7-дневен срок от регистриране на заявлението. Това изискване не е изпълнено, като в противоречие с цитираната правна норма административният орган само е констатирал, че информацията не може да бъде предоставена. Единственото съображение на органа да откаже достъп до исканата информация е обстоятелството, че посочените в заявлението сведения съдържат данни за трети лица по смисъла на ЗЗЛД, които не са дали съгласие за предоставяне на информацията. В случая, с оглед липсата на доказателства, че съгласие на третото лице за предоставяне на информацията е искано и съответно не е дадено, се налага извод, че отказът, мотивиран с несъгласие на лицата е в противоречие с [чл. 37, ал. 1, т. 2 от ЗДОИ](#). От друга страна анализът на нормата на чл.31, ал.4 от ЗДОИ налага извода, че липсата на съгласие на засегнатото лице за предоставяне на информация не е абсолютно и достатъчно основание за отказ да се предостави достъп до исканите сведения, а зависи и от отсъствието на надделяващ обществен интерес. По смисъла на [§1, т. 6 от ДР на ЗДОИ](#), надделяващ обществен интерес има винаги, когато чрез искания достъп се търси постигането на определени, посочени в закона цели. Презумпцията за съществуването на такъв означава предварително приемане на нещо за вярно до доказване на обратното. По тази причина позоваващият се на този текст не е длъжен да доказва съществуването на надделяващ обществен интерес, а този, който твърди обратното, е длъжен да го докаже, което в случая не е направено. Действително трите имена

на ръководителите на сектор „Пътна полиция“ са "лични данни" по смисъла на [§ 1, т. 2 от ДР на ЗДОИ](#) и носят в себе си информация, отнасяща се до физически лица, чрез която същите могат да бъдат идентифицирани пряко, а според общия принцип на [чл. 2, ал. 4 от ЗДОИ](#), този закон не се прилага за информация, представляваща лични данни. Същевременно обаче, видно от заявлението за достъп до обществена информация, заявителят е посочил адрес за кореспонденция в гр. С., в-к "К.". Този факт сочи, че исканите лични данни - имената на ръководителите на сектор „Пътна полиция“ за период от пет години се искат за обработката им, която ще се извърши очевидно за целите на журналистическа дейност. В тези случаи, съгласно [чл. 4, ал. 2 от ЗЗЛД](#), обработката на посочените лични данни е допустима и принципите на [глава III от ЗЗЛД](#) не се прилагат. Анализът на нормата налага извод, че когато обработката е за журналистически нужди, ЗЗЛД не осигурява защита на личните данни на физическите лица, съобразно вече посочения [чл. 4, ал. 2](#) от него. Освен това по делото, както бе отбелязано по-горе, не са представени доказателства, че административният орган е потърсил съгласието на физическите лица за предоставяне на личните им данни за журналистически цели. На самостоятелно основание настоящият съдебен състав, съобразявайки практиката на ВАС, изразена в решения по адм.дела № 8102/2011г., № 4051/2012г. и № 6440/2014г. счита, че ръководителите на сектор „Пътна полиция“ като служители в администрацията на изпълнителната власт, са личности, изпълняващи публична държавна длъжност. Защитата на личните данни за тези личности, съгласно практиката на Конституционния съд на РБ, изразена в [решение № 4/26.03.2012 г.](#) по к. д. № 14/2012 г. е значително по-занижена в сравнение със защитата на личните данни на останалите граждани. По изложените съображения, съдът приема, че подадената жалба е основателна и следва да бъде уважена. Обжалваното решение е незаконосъобразно и следва да бъде отменено, като преписката следва да се върне на административния орган за ново произнасяне. В писмена молба процесуалният представител на жалбоподателя е претендирал присъждането на деловодни разноски в размер на 10.00 лева заплатена държавна такса за разглеждане на жалбата, които с оглед този изход на делото следва да бъдат присъдени на жалбоподателя на основание [чл. 143, ал.1 от АПК](#).

Воден от горното и на основание [чл. 172, ал. 2 предл. второ от АПК](#) Административен съд – Сливен

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № УРИ 343004-20 от 04.11.2015г. на Директора на ОД МВР Сливен, с което не е предоставена искана от Й.А.Н. ***, в-к „К.“ информация за трите имена на ръководителите на сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР Сливен за периода 2000г.-2015г, като незаконосъобразно.

ВРЪЩА административната преписка на Директора на ОДМВР Сливен за ново произнасяне по подаденото заявление в 14 дневен срок от получаването й.

ОСЪЖДА ОДМВР Сливен да заплати на Й.А.Н. *** сума в размер на 10 / десет/ лева, представляваща деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Решението да се съобщи на страните.